

[Finansministeren.]

ikke tilfældet, men det er klart, at der må udvises — og der udvises — stor forsigtighed ved budgetlægningen. Den faktiske udvikling i indeværende finansår viser da også, at en sådan forsigtighed i høj grad er på sin plads.

Det ærede medlem stillede mig det konkrete spørgsmål, hvorfor statens indtægter af grundskylden i det foreliggende finanslovsforslag er opført med samme beløb som i finansloven for indeværende finansår, nemlig 80 mill. kr. Det ærede medlem henviste til, at grundværdien ved 12. almindelige vurdering steg med omkring 33 pct., og det ærede medlem gik ud fra, at denne stigning ville få skattemæssig virkning fra 1. april 1962. Forholdet er imidlertid det, at stigningen i grundværdien fik skattemæssig virkning allerede fra 1. april 1961, og det er derfor ikke så mærkeligt, at der for 1961-62 og 1962-63 er budgetteret en uforandret indtægt, idet stigningen i det beløb, grundskylden indbringer, kom frem derved, at beløbet på finansloven for 1961-62 blev forhøjet med godt 13 mill. kr. i forhold til det beløb, der faktisk gik ind i finansåret 1960-61.

Til det ærede medlem hr. Iver Poulsen har jeg enkelte bemærkninger. Jeg må tilstå, at jeg ikke helt forstår det ærede medlems tankegang, at staten skal sætte tæring efter næring. Dette måtte jo forudsætte, at størrelsen af statens indtægter én gang for alle på en eller anden mystisk vis er blevet fastsat. Forholdet er imidlertid det, at der besluttes udgifter af en vis størrelse til de foranstaltninger, hvorom der opnås enighed, og at der derefter må tilvejebringes dækning for disse udgifter, og anderledes kan det ikke være. Det kan være fristende at vise sin sparevilje ved at gå imod skatteforslag, imod forslagene til dækning af de udgifter, vi er enige om eller får vedtaget, men det er nu engang den omvendte verden. Vil man lavere skatter og afgifter, må indsatsen gøres, når udgifterne bevilges, men her er det straks vanskeligere, netop fordi udgiftsstigningerne i hovedsagen er uomgængelige, og ingen har, måske ud over det ærede medlem hr. Iver Poulsen, stillet konkrete forslag om sådanne besparelser.

Denne fremgangsmåde — at man i første omgang enes om udgifterne — er i øvrigt en fremgangsmåde, som man anvender

overalt, hvor flere slutter sig sammen om at løse en eller flere fælles opgaver, idet udgiften herved først bliver fastlagt, hvorefter den dækkes gennem kontingenter el. lign. og for statens og kommunernes vedkommende altså gennem skatter og afgifter.

Det øvrige indhold af det ærede medlems indlæg har jeg ikke megen lyst til at beskæftige mig med. Det ærede medlem var f. eks. inde på, at undervisning kun bør være gratis, hvis forældrene ikke har råd til at betale derfor. Det undrer mig faktisk, at vi her i salen på ny skal høre tale om, at skolebørn skal opdeles efter, om forældrene er velstillede eller ikke.

Jeg skal herefter rette nogle bemærkninger til de ærede ordførere for venstre og det konservative folkeparti.

De ærede medlemmer hr. Damsgaard og hr. Thestrup opholdt sig også i går meget ved stigningen i statens indtægter og udgifter. Jeg vil derfor, som jeg allerede nævnte ved fremsættelsen, endnu en gang understrege, at den andel af borgernes indkomster, som skatterne udgør, ikke er steget igennem adskillige år og endog på det sidste har vist et fald. For 1961-62 regnes der således med, at de samlede offentlige driftsindtægter stammende fra alle vore skatter og afgifter tilsammen vil udgøre 27 pct. af nationalindkomsten mod 28½ pct. i 1960-61. Jeg er klar over, at det ser voldsomt ud, når skatterne i de sidste 5 år er steget med godt 3½ milliard kr., men det er jo værd at huske, at stigningen i nationalindkomsten i den samme periode udgjorde næsten 13½ milliard kr. Så kan man naturligvis sige, at dette ikke er hele billedet, idet de offentlige udgifter har udvist en stærk vækst. Helt rigtigt er det nu ikke, hvis man ser på udviklingen frem til 1960-61, hvor de offentlige udgifters andel af nationalindtægten var mere stabil. Derimod skal jeg erkende, at der i dette år er sket en stigning på noget over 1 pct. i denne andel, men det er jo heller ikke så mærkeligt, når man tænker på, at der på de offentlige budgetter figurerer en helt ny udgiftspost netop på 1 pct. af nationalindkomsten. Jeg tænker her på de nye bevillinger til støtte for landbruget.

Jeg vil da også nævne, at jeg ligesom ikke rigtig kan forstå eller godkende den måde, hvorpå de to ærede ordførere om-